

Χ. ΤΖ. ΟΥΕΛΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΝΙΚΑ ΦΕΡΤΑΚΗ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ

ΑΓΚΥΡΑ

Ο πόλεμος των κόσμων

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Σταύρος Παλάντσας*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Μιχάλης Βενετούλιας*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2006 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση
Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7
Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)
Τηλ.: 210 3213507
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα
Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066
e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-378-X

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Χ. ΤΖ. ΟΥΕΛΣ

Ο πόλεμος των κόσμων

Μετάφραση

ΑΝΝΙΚΑ ΦΕΡΤΑΚΗ

αγκυρα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΕΙΑΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κανένας δεν θα πίστευε πως κατά τη διάρκεια του δέκατου ένατου αιώνα, διάνοιες ανώτερες από τις ανθρώπινες, αν κι εξίσου θνητές, παρακολουθούσαν με τόσο διεισδυτικό και προσεκτικό τρόπο τις ανθρώπινες πράξεις. Έτσι, ενώ οι άνθρωποι ήταν απορροφημένοι στις δουλειές τους, βρίσκονταν ταυτόχρονα κάτω από μια στενή παρακολούθηση και μελέτη, ίδια μ' εκείνη με την οποία ένας σοφός μελετά τους διάφορους μικροοργανισμούς που ζουν και πολλαπλασιάζονται σε μια σταγόνα νερού, κάτω από μικροσκόπιο.

Έχοντας τη γαλήνια βεβαιότητα της απόλυτης εξουσίας τους πάνω στην ύλη, οι άνθρωποι πηγαινοέρχονταν στον κόσμο, ασχολούμενοι με τις διάφορες μικροϋποθέσεις τους. Είναι βεβαίως πιθανό, πως το ίδιο κάνουν και τα εγχυματόζωα κάτω από το μικροσκόπιο. Κανένας δεν σκεφτόταν τους πιο παλιούς κόσμους του διαστήματος σαν εστίες κινδύνου για τις επίγειες υπάρξεις, ούτε τους συλλογιζόταν για ν' απομακρύνει την πεποίθηση πως η ζωή στην επιφάνειά τους ήταν

αδύνατη ή απίθανη. Είναι περιέργο να θυμόμαστε τώρα τον τρόπο με τον οποίο συνηθίζαμε να σκεφτόμαστε εκείνη την περασμένη εποχή. Οι άνθρωποι στη γη είχαν το πολύ πολύ τη γνώμη πως ήταν δυνατόν να υπάρχουν στον πλανήτη Άρη όντα πιθανώς κατώτερα, που θα ήταν διατεθειμένα να καλοδεχτούν μια ιεραποστολική αποστολή.

Όμως, μεγάλες διάνοιες, ήρεμες και ανάλγητες, πνεύματα που είναι για το μυαλό μας ό,τι και το δικό μας μυαλό για τα ζώα που χάνονται, παρατηρούσαν πέρα από την άβυσσο του διαστήματος με λαίμαργο μάτι αυτή τη γη και κατέστρωναν αργά και μεθοδικά τα σχέδιά τους για να κατακτήσουν τον κόσμο μας.

Και τα πρώτα χρόνια του εικοστού αιώνα, ήρθε η απογοήτευση. Δεν είναι ανάγκη να θυμίσω στον αναγνώστη ότι ο πλανήτης Άρης στρέφεται γύρω από τον ήλιο σε απόσταση 225.000.000 περίπου χιλιομέτρων και πως το φως και η ζέση που δέχεται απ' αυτόν, είναι ακριβώς τα μισά απ' όσα δέχεται η γήινη σφαίρα. Αν η θεωρία των φωτονεφελών κλείνει μέσα της μια δόση αλήθειας, τότε ο πλανήτης Άρης πρέπει να είναι πολύ αρχαιότερος από τον δικό μας κι η ζωή να γεννήθηκε στην επιφάνειά του πολύ πριν στερεοποιηθεί ο φλοιός της γης. Το γεγονός ότι ο όγκος του μετά βίας φτάνει το έβδομο του όγκου της γης, πρέπει να συνετέλεσε στην ταχύτητα με την οποία κρύωσε κι έφτασε στη θερμοκρασία που αρχίζει να παρουσιάζεται η ζωή. Έχει αέρα, νερό κι ό,τι άλλο είναι αναγκαίο στα έμβια ζώα. Όμως, ο άνθρωπος είναι τόσο φαντασμένος, τόσο τυφλωμένος από τη ματαιοδοξία του ώστε μέχρι το τέλος και του δέκατου ένατου αιώνα, κανένας συγγραφέας δεν εξέφρασε τη σκέψη πως, αφού εκεί κάτω υπήρχε λογική ζωή, ήταν πιθανόν να έχει εξελιχθεί αναλο-

γικά, πολύ περισσότερο από την ανθρώπινη. Εξάλλου, ελάχιστοι άνθρωποι ήξεραν πως, αφού ο Άρης είναι παλαιότερος από τη Γη μας, με σχεδόν το τέταρτο της επιφάνειάς της, και σε μεγαλύτερη απόσταση από τον ήλιο, είναι φυσικό αυτός ο πλανήτης να βρίσκεται όχι μόνο πολύ πιο μακριά από την αρχή της εμφάνισης της ζωής, αλλά και πιο κοντά προς το τέλος της.

Η αιώνια παγωνιά που θα πλήξει μια μέρα τον πλανήτη μας, έχει κιόλας ζυγώσει τον γείτονά μας. Οι φυσικές συνθήκες του μένουν ακόμη ένα αρκετά μεγάλο μυστήριο. Όμως, ξέρουμε ήδη πως το μεσημέρι, ακόμη και στον Ισημερινό, μετά βίας φτάνει η θερμοκρασία τη θερμοκρασία του σκληρότερου χειμώνα μας. Η ατμόσφαιρά του είναι αραιότερη από τη δική μας, οι ωκεανοί του περιορίστηκαν τόσο που μόλις να καλύπτουν το ένα τρίτο της επιφάνειάς του και ακολουθώντας την πορεία των βραδύτατων εποχών του, πελώριοι όγκοι πάγου και χιονιού συσσωρεύονται και λιώνουν στον καθένα από τους δυο πόλους του, κατακλύζοντας περιοδικά τις εύκρατες ζώνες.

Αυτή η κατάσταση απώτατης εξάντλησης, που για μας είναι απίστευτα μακρινή, έγινε για τους Αρειανούς ένα ζωτικό πρόβλημα. Η πίεση της άμεσης ανάγκης, ακόνισε το μυαλό τους, ανέπτυξε τις ικανότητές τους και τους σκλήρυνε την καρδιά.

Κοιτάζοντας μέσα από το διάστημα με τη βοήθεια οργάνων που εμείς ούτε να τα ονειρευτούμε δεν μπορούμε, βλέπουν ανάμεσα στον πλανήτη τους και στον ήλιο, σε απόσταση πενήντα πέντε εκατομμυρίων χιλιομέτρων, τον δικό μας τον πλανήτη, ζεστότερο, γεμάτο πράσινη βλάστηση και γκριζα νερά, με μια νεφώδη ατμόσφαιρα που μαρτυρούσε εύγλωτ-

τα την ευφορία του κι ανάμεσα από το άνοιγμα που κάνουν τα σύννεφα αντικρίζουν τις πλατιές κατοικημένες εκτάσεις και τις στενές θάλασσες που τις αυλακώνουν τα καράβια. Εμείς οι άνθρωποι, πλάσματα που κατοικούμε αυτή τη γη, πρέπει να είμαστε γι' αυτούς τουλάχιστον τόσο ξένοι και άθλιοι, όσο είναι και για μας οι μαϊμούδες και τα πιθηκοειδή.

Ήδη, η πνευματική μερίδα της ανθρωπότητας παραδέχεται ότι η ζωή είναι μια αέναη πάλη για την επιβίωση και, όπως φαίνεται, το ίδιο πιστεύουν και οι Αρειανοί. Ο κόσμος τους έχει προσβληθεί αφάνταστα από την παγωνιά, ενώ ο δικός μας σφύζει από ζωή και κατοικείται μόνο απ' ό,τι εκείνοι θεωρούν κατώτερα ζώα. Στην πραγματικότητα, μοναδική ελπίδα τους για να ξεφύγουν από την καταστροφή που με κάθε γενιά γλιστράει όλο και πιο κοντά τους, είναι να κυριέυσουν –για να μπορέσουν να ζήσουν εκεί– ένα αστέρι πλησιέστερο στον ήλιο. Πριν τους κρίνουμε πολύ αυστηρά θα έπρεπε να ξαναφέρουμε στη μνήμη μας τις ολοκληρωτικές και βάρβαρες καταστροφές που έγιναν από τη δική μας ράτσα όχι μόνο στο ζωικό βασίλειο, όπως στους αγριοβούβαλους, μα και σε κατώτερες ανθρώπινες ζωές. Οι Τασμανοί, παρ' όλη την ανθρώπινη διάπλασή τους, σαρώθηκαν τελείως μέσα σε πενήντα χρόνια, σ' έναν εξολοθρευτικό πόλεμο που τους κήρυξαν οι Ευρωπαίοι μετανάστες. Μήπως είμαστε κι εμείς απόστολοι της ευσπλαχνίας, ώστε να μπορούμε να διαμαρτυρηθούμε που οι Αρειανοί έκαναν τον ίδιο πόλεμο, ορμώμενοι από το ίδιο πνεύμα;

Φαίνεται πως οι Αρειανοί υπολόγισαν την κάθοδό τους με μια σίγουρη κι εκπληκτική επιτηδειότητα –μια που η μαθηματική τους επιστήμη ήταν προφανώς πολύ ανώτερη από τη δική μας– και κατέληξαν σε πετυχημένα αποτελέσματα χά-

ρη στην τέλεια σύμπνοιά τους. Αν μας το επέτρεπαν τα επιστημονικά μας όργανα, θα είχαμε μπορέσει πολύ πριν από το τέλος του δέκατου ένατου αιώνα να διακρίνουμε τα σημάδια μελλοντικών ταραχών. Άνθρωποι, όπως ο Σκιαπαρέλι, παρατήρησαν τον κόκκινο πλανήτη –αλήθεια, μια που το 'φερε ο λόγος, είναι περίεργο που επί αμέτρητους αιώνες ο Άρης θεωρήθηκε σαν το αστέρι του πολέμου– μα δεν μπόρεσαν να ερμηνεύσουν τις φανερές διακυμάνσεις των φαινομένων που κατέγραφαν με τόση ακρίβεια. Κι όλο αυτό το διάστημα, οι Αρειανοί ετοιμάζονταν.

Στα 1894 παρατηρήθηκε μια μεγάλη λάμψη στη φωτεινή πλευρά του δίσκου, πρώτα από το αστεροσκοπείο του Λικ κι ύστερα από τον Περοτέν της Νίκαιας και άλλους αστρολόγους. Κι είμαι έτοιμος να πιστέψω ότι το ασυνήθιστο αυτό φαινόμενο οφειλόταν στο λιώσιμο του μετάλλου για το τεράστιο κανόνι –πελώρια τρύπα που σκάφτηκε στον πλανήτη τους– και με το οποίο μας έστειλαν τα βλήματα τους. Χαρακτηριστικά σημάδια παρατηρήθηκαν τότε, που δεν ξέραμε όμως να τα εξηγήσουμε, κοντά στο σημείο που είχε εμφανιστεί η λάμψη.

Πάνε τώρα έξι χρόνια που ο κατακλυσμός έπεσε πάνω μας. Καθώς ο πλανήτης Άρης ερχόταν στην ακτίνα των 180° , ο Λαβέλ από την Ιάβα προκάλεσε ξαφνικά δόνηση στις γραμμές των αστρονομικών τηλεπικοινωνιών, με την καταπληκτική είδηση μιας τεράστιας λευκοπύρινης έκρηξης αερίων στον πλανήτη που παρατηρούσε. Το φαινόμενο είχε παρατηρηθεί τα μεσάνυχτα και το φασματοσκόπιο στο οποίο κατέφυγε αμέσως, υπέδειξε μια μάζα φλεγόμενων αερίων –κυρίως υδρογόνου– που προχωρούσε με αφάνταστη ταχύτητα προς τη Γη. Αυτή η πύρινη φλόγα έπαψε να είναι ορατή ένα τέταρτο πε-

ρίπου μετά τα μεσάνυχτα. Την συνέκρινε με μια κολοσσιαία πύρινη γλώσσα που ξεπήδησε σφοδρά κι απότομα από τον πλανήτη «σαν τα πυρακτωμένα αέρια που ξεχύνονται από το στόμιο ενός κανονιού». Η φράση αυτή, αποδείχτηκε ιδιαίτε- ρως προσδιοριστική.

Όμως, δεν υπήρχε τίποτα σχετικά μ' αυτό το φαινόμενο στις εφημερίδες της επόμενης μέρας, εκτός από ένα σύντο- μο σχόλιο στην «Ντέιλι Τέλεγκραφ», κι ο κόσμος εξακολού- θησε ν' αγνοεί έναν από τους σοβαρότερους κινδύνους που απείλησαν ποτέ το ανθρώπινο γένος. Θα μπορούσα θαυμά- σια να μην ξέρω τίποτα γι' αυτή την έκρηξη αν δεν τύχαινε να συναντήσω στο Ότερσοου τον Ότζιλβι, τον γνωστό αστρο- νόμο.

Αυτή η είδηση τον είχε φέρει σε μια κατάσταση μεγάλης νευρικότητας και με την παραφορά της συγκίνησης, με προ- σκάλεσε να πάω το ίδιο βράδυ να παρατηρήσω μαζί του τον κόκκινο πλανήτη.

Παρ' όλα τα γεγονότα που μεσολάβησαν από τότε, θυμάμαι ακόμην πολύ καθαρά εκείνη τη νύχτα: το σκοτεινό και σιω- πηλό αστεροσκοπείο, το φανάρι που έριχνε μια ωχρή ανταύ- γεια σε μια γωνιά του πατώματος, το θέσιμο σε κίνηση του μηχανισμού του τηλεσκοπίου, τη λεπτή σχισμή του θόλου και το ατέλειωτα μακρύ, επίμηκες μηχανήμα, που σάρωνε τη σκόνη των άστρων. Ο Ότζιλβι πήγαινε πέρα-δώθε, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται τον θόρυβο που προκαλούσε. Κοιτάζοντας με το τηλεσκόπιο έβλεπες έναν σκούρο μπλε κύκλο και τον μι- κρό στρογγυλό πλανήτη που ταξίδευε στο οπτικό σου πε- δίο. Έμοιαζε τόσο μικρός, τόσο λαμπερός, αδύναμος κι ήσυ- χος, χαραγμένος με αχνές εγκάρσιες ραβδώσεις και μ' ελαφρά πλατυσμένη την επιφάνειά του. Μα τόσο μικρός έδειχνε! Σαν

κεφαλάκι καρφίτσας που άστραφτε με μια λάμψη τόσο δυνατή! Νόμιζες ότι έτρεμε λιγάκι, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ο ωρολογιακός μηχανισμός που διατηρούσε στο οπτικό πεδίο τον πλανήτη.

Όσο το κοίταζα, το μικρό αστέρι έμοιαζε να μεγαλώνει και να μικραίνει διαδοχικά, να προχωρεί ή ν' απομακρύνεται, μα αυτό οφειλόταν αποκλειστικά στα κουρασμένα μάτια μου. Βρισκόταν σε απόσταση εξήντα εκατομμυρίων χιλιομέτρων στο διάστημα. Λίγοι άνθρωποι μπορούν να συλλάβουν την απεραντοσύνη του κενού μέσα στο οποίο κολυμπά η σκόνη του υλικού σύμπαντος.

Κοντά στο αστέρι, μέσα στο οπτικό πεδίο του τηλεσκοπίου, υπήρχαν τρεις φωτεινές κουκκιδίτσες, τρία τηλεσκοπικά αστέρια, αφάνταστα μακριά και ολόγυρα ήταν τ' απύθμενα σκοτάδια του κενού. Όλος ο κόσμος ξέρει την εντύπωση που προκαλεί αυτή η σκοτεινιά, μια παγωμένη έναστρο νύχτα. Κι αθέατο σε μένα, γιατί ήταν τόσο μικρό και τόσο απομακρυσμένο, προχωρώντας όλο και γρηγορότερα, σταθερά, ανάμεσα από την ασύλληπτη αυτή απόσταση, κοντινότερα κατά εκατομμύρια χιλιόμετρα από λεπτό σε λεπτό, ερχόταν το πράγμα που μας έστελναν και που έμελλε να προκαλέσει τόσο πόλεμο, τόσες συμφορές και τόσους νεκρούς στη γη. Δεν σκεφτόμουν βέβαια κάτι τέτοιο όση ώρα παρατηρούσα έτσι τον πλανήτη – κανείς στον κόσμο δεν σκεφτόταν το μοιραίο βλέμμα...

Την ίδια νύχτα, στην επιφάνεια του μακρινού πλανήτη ξεπήδησαν κι άλλα αέρια. Τα είδα ακριβώς τη στιγμή που το χρονόμετρο έδειχνε μεσάνυχτα: ένα κοκκινωπό φεγγαβόλημα στις άκρες, μια ελαφρότατη προβολή στην περιφέρεια. Το είπα αμέσως στον Ότζιλβι, που πήρε τη θέση μου. Η νύχτα ήταν πολύ ζεστή και διψούσα. Πήγαινα, προχωρώντας άτσα-

λα και ψάχνοντας στα σκοτεινά προς το μικρό τραπεζάκι που βρισκόταν η κανάτα, ενώ ο Ότζιλβι έβγαζε επιφωνήματα κατάπληξης, παρατηρώντας το αυλάκι που άφηναν τα φλογισμένα αέρια που έρχονταν προς το μέρος μας. Είκοσι τέσσερις ώρες μετά το πρώτο, με διαφορά ενός ή δύο δευτερολέπτων, ένα άλλο αθέατο βλήμα ριγμένο από τον πλανήτη Άρη έμπαινε εκείνη τη νύχτα σε τροχιά προς το μέρος μας. Θυμάμαι που κάθισα στο τραπέζι, ενώ πράσινες και κόκκινες κηλίδες χόρευαν στα μάτια μου. Θα ήθελα περισσότερο φως για να καπνίσω πιο ήσυχα, χωρίς να υποπτεύομαι τη σημασία της λάμπης που είχα δει για ένα λεπτό κι όσα θα έφερνε σύντομα για μένα. Ο Ότζιλβι έμεινε να παρατηρεί ως τη μία, μετά τα παράτησε κι αυτός. Πήραμε το φανάρι για να γυρίσουμε στο σπίτι του. Κάτω μας, στο σκοτάδι, απλώνονταν τα σπίτια του Ότερσοου και του Τσέρτσει, που μέσα τους κοιμούνταν ειρηνικά εκατοντάδες άνθρωποι.

Όλη τη νύχτα ο Ότζιλβι εξέτασε τις συνθήκες του πλανήτη Άρη κι απόρριψε τη χυδαία σκέψη ότι μπορούσε να έχει κατοίκους που μας έκαναν σινιάλα. Η εξήγηση που δόθηκε ήταν ή ότι πάνω στον πλανήτη έπεφτε μια αληθινή βροχή μετεωριτών, ή ότι είχε συμβεί μια πελώρια ηφαιστειακή έκρηξη. Προσπάθησε να μου αποδείξει πόσο ελάχιστα αληθοφανές ήταν να 'χει πάρει η οργανική εξέλιξη την ίδια κατεύθυνση στους δυο γειτονικούς πλανήτες.

– Οι πιθανότητες να υπάρχει στον πλανήτη Άρη κάτι που να πλησιάζει στο ελάχιστο την ανθρωπότητα, είναι μία στο εκατομμύριο, μου είπε.

Εκατοντάδες παρατηρητών είδαν εκείνη τη νύχτα τη φλόγα και την επόμενη κατά τα μεσάνυχτα, και την άλλη νύχτα πάλι – και για δέκα νύχτες στη σειρά, είδαν από μια φλόγα

κάθε νύχτα. Τώρα, γιατί μετά τη δέκατη οι εκρήξεις σταμάτησαν, αυτό κανείς στη γη δεν προσπάθησε να το εξηγήσει. Ίσως τα αέρια που απελευθερώθηκαν να προκάλεσαν σοβαρές ζημιές στους Αρειανούς. Πυκνά σύννεφα καπνού ή σκόνης, ορατά από τη γη με τη βοήθεια δυνατών τηλεσκοπίων, σαν ιπτάμενες μικρές γκριζες κηλίδες, απλώθηκαν στη διαυγή ατμόσφαιρα του πλανήτη και έκρυψαν τα πιο οικεία χαρακτηριστικά του.

Τέλος, οι εφημερίδες ενδιαφέρθηκαν για τις ανωμαλίες του, κι εδώ κι εκεί, παντού, φάνηκαν εκλαϊκευμένα άρθρα σχετικά με τα ηφαίστεια του πλανήτη Άρη. Θυμάμαι πως το χιουμοριστικό περιοδικό «Παντζ» εκμεταλλεύτηκε επιτυχώς την όλη υπόθεση, σε μια πολιτική του σάτιρα. Δίχως να το υποπτευόμαστε καθόλου, αυτά τα βλήματα που μας έστελναν οι Αρειανοί έρχονταν προς τη γη με ταχύτητα πολλών χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο μέσα από την άδεια άβυσσο του διαστήματος, ώρα με την ώρα και μέρα με τη μέρα, όλο και πιο κοντά. Τώρα μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο πως, ενώ αυτό το άμεσο πεπρωμένο κρεμόταν πάνω τους, οι άνθρωποι μπορούσαν ν' ασχολούνται με τ' ασήμαντα ενδιαφέροντά τους, όπως έκαναν. Θυμάμαι με πόση ζέση ασχολήθηκε ο θαυμάσιος Μάρκχαμ προκειμένου να πετύχει μια καινούρια φωτογραφία του πλανήτη για το εικονογραφημένο περιοδικό που διύθυνε εκείνη την εποχή. Στις μέρες μας, ο περισσότερο κόσμος δύσκολα φαντάζεται την αφθονία και το επιχειρηματικό πνεύμα των εφημερίδων μας στον δέκατο ένατο αιώνα. Όσο για μένα, ήμουν πολύ απασχολημένος προσπαθώντας να μάθω να οδηγώ μοτοσικλέτα, κι απορροφημένος επίσης από μια σειρά άρθρων που ανέλυαν τις πιθανές εξελίξεις των ηθικών αξιών με την πρόοδο του πολιτισμού.

Ένα βράδυ –το πρώτο βλήμα βρισκόταν τότε σε απόσταση μόλις δεκαπέντε εκατομμυρίων χιλιομέτρων από μας– βγήκα με τη γυναίκα μου για μια βόλτα. Η νύχτα ήταν φωτεινή. Εξηγούσα στη σύντροφό μου τα σημεία του ζωδιακού κύκλου και της έδειξα τον Άρη, φωτεινή κουκκίδα ανεβασμένη προς το ζενίθ, και προς την οποία ήταν γυρισμένα τόσα τηλεσκόπια. Έκανε ζέστη και μια παρέα εκδρομέων γυρνώντας από το Τσέρτσει και το Ίσλγουορθ πέρασε παίζοντας όργανα και τραγουδώντας. Στο βάθος, τα ψηλά παράθυρα των σπιτιών φωτίζονταν, καθώς οι άνθρωποι πήγαιναν να ξαπλώσουν. Πέρα από τον σταθμό ερχόταν ο θόρυβος των τρένων που άλλαζαν γραμμή, και η απόσταση έκανε το μούγκρισμά τους γλυκό σαν μελωδία. Η γυναίκα μου μού έδειξε την αντανάκλαση των κόκκινων, κίτρινων και πράσινων φωτεινών σημμάτων που ξέκοβαν στο απέραντο κάδρο τ' ουρανού. Ο κόσμος συνέχιζε να ζει τέλεια ησυχία και ασφάλεια.

Στο βιβλιοπωλείο
της γειτονιάς σας,
θ' ανακαλύψετε τη συνέχεια!

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Μπείτε στο
www.e-agyra.gr
και βρείτε πολλά ακόμη
υπέροχα, συναρπαστικά βιβλία.